

על מותו של אפרים (אפרים מלמד)  
(אידה כתר)

והסתדרו להן במקומן,  
זו על יד זו.  
וביום השבעה  
ידעתיו שוב,  
מתחילתו ועד סופו,  
ושרתי אותו כסידרו.

עם שובו של השיר  
שבו המקומות בהם נהנינו לבקר,  
מוזיאונים, ספריות, תיאטראות,  
כדרך הנעורים בעיר גדולה.

אולם,  
אנו אחרת קלטנו  
את כל אלה.  
אנו, חברי "הקבוצה"  
זו העומדת לעלות לארץ ישראל.  
עלינו לאגור מהטוב והיפה  
ולהביאם עמנו לשם,  
אל הנכספת מכל,  
אל ארץ ישראל.

זו מושכת אליה  
בחבלי קסמים.  
מוקסמים ומכושפים  
היינו מתהלכים  
ברחובותיה של העיר הגדולה,  
שכבר היתה לנו כזרה.

הקבוצה,  
מחכה לאות, עמה  
תתחיל הגשמת היעוד,  
חיי קבוצה- בארץ ישראל.  
זה היה לפני,  
בערך – ארבעים שנה.

היום, ביום השלושים,  
עלי לומר דברים  
לזכרו של אפרים.  
המילים אינן באות.

לא אדע מדוע  
עוד לא בכיתי  
על מותו של אפרים.  
מותו של אפרים,  
פשוט תמוה,  
אינו מתקשר עם שום דבר.

לא אדע מדוע,  
באותו שבוע ראשון  
למותו של אפרים,  
עלו מעליהם באזני רוחי  
משפטים קטועים ומילים  
מהשיר הראשון שלימדתי.

הרבה שירים לימדנו  
זה את זו.  
אולם זה היה השיר הראשון.  
שרנו ורקדנו אותו,  
כפי שלימדוני לשיר ולרקוד אותו שם,  
ברוסיה הרחוקה.

אחד משירי קרילוב היה השיר,  
על מילותיו השובבניות  
ומנגינתו, מלבבת, עליזה, ומרקידה.

אפרים צלל לניבכי השיר,  
דלה מתוכו את היפה שבו.  
ובקולניות עליזה ומשמחת  
נהנה והצטעצע בתגליתו.

זה היה לפני,  
בערך, ארבעים שנה,  
ומילות השיר התערבבו  
ביתר המילים שמתוספות לו  
לאדם במשך ארבעים שנה.

בשבוע הראשון  
למותו של אפרים,  
עזבו מדי יום מילות השיר  
את סבך כל יתר המילים,

אינן מסתדרות  
בסדר כל שהוא.  
הן רודפות זו את זו  
ולכלל משפט הגיוני,  
אינן מגיעות.

באים קטעי משפט,  
באים ונעלמים במנוסה,  
ובמנוסתם משאירים אחריהם  
סימני שאלה.  
אלה מתכופפים, חודרים, נוגסים,  
דורשים תשובה.  
איך זה –  
אפרים איננו עוד!

פתחתי את ספרי,  
לאותם הדפים בהם  
מוכיח הוא אשר  
"ענה את איוב מן הסערה"  
אולי אמצא בשאלותיו מענה.  
היטב הקשבתי לשאלות,  
לקצב החיים בהם מקיף  
המשורר הקדמון את ההוויה כולה,  
ועם שאלותיו הוא,  
עצם מאוד התמוה  
הבלתי מובן,  
הלא ידוע.  
איך זה –  
היה אדם ואיננו עוד,  
איך זה –  
אפרים איננו עוד.  
לא אדע מדוע  
עוד לא בכיתי  
על מותו של אפרים.  
זאת אדע,  
כאשר היא תבוא  
הדמעה,  
לא אחוס עליה,  
לא אדחינה,  
לא אשיבנה למקורה.  
כי שם רבות כמוה  
נקוו  
על מותו של אפרים.